

Arrest

nr. 295 492 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je werd geboren op (...) in het dorp Alikhel gelegen in het district Doshi in de provincie Baghlan. Toen je zo'n zeven jaar oud was verhuisde je samen met je vader, moeder, broers en zussen naar het dorp Chahi Mardan, op zo'n uur of anderhalf uur rijden van Alikhel. Je vader werkte namelijk voor de lokale politie of arbaki en kreeg waarschuwingen van de taliban om hiermee te stoppen. Chahi Mardan was gelegen in de regio Chapeh Daria, nabij de stad Pul-e Khumri (de provinciehoofdstad van Baghlan), en

werd gecontroleerd door de overheid. De taliban was er niet aanwezig en kon daar ook niet komen, waardoor jullie er geen problemen meer hadden. Vanaf je tiende of elfde werkte je in Chahi Mardan uit economische noodzaak. Er was een rivier in het dorp en je vervoerde passagiers per boot van de éne kant naar de andere. Daarnaast ging je 's ochtends ook naar de Koranles in de moskee. Ook je oudere broer, T. (...), werkte. Hij vervoerde bagage of andere spullen van mensen met een trolley in de stad. In de dagen voordat de taliban de macht overnam waren er veel gevechten. Eerst namen ze de stad in en begonnen ze er mensen te viseren die voor de overheid, het leger of de politie werkten. Op de dorpen, zoals waar jullie woonden, focusten ze destijds nog niet. Na de machtsvername ging je moeder samen met je twee jongere broers en twee jongere zussen naar je grootmoeder in Kardaka omdat zij ziek was. Jij, je oudere broer T. (...) en je oudere zus M. (...) bleven thuis. De volgende dag rond de middag kwam de taliban naar jullie huis. Je broer ging de deur openen en jij bleef met je zus in een andere kamer. Ze vroegen naar je vader en begonnen je broer te slaan, waarop je zus jou aanmaande om naar het huis van de burens te gaan. Via het raam sprong je over de muur en kwam je in het huis van je buurman Z. (...). Je legde hem alles uit waarop hij je meteen te voet en via de rivier meenam tot aan de hoofdweg. Daar stelde hij je voor aan een vriend van je vader genaamd Q. (...), en een groep mensen die eveneens planden te vertrekken. Ook liet hij je telefonisch met je vader spreken die zei dat je met deze mensen mee moest gaan. Na een half uur bij de hoofdweg werden jullie in een auto gezet en vertrokken jullie naar Kabul. Jullie spendeerden er de nacht en de volgende ochtend reisden jullie per bus verder naar Nimroz. Daar verbleven jullie opnieuw een nacht, waarna jullie de grens met Iran overstaken. Na een week of twee kwamen jullie aan in Turkije, waar je ongeveer een maand in Istanboel bleef wachtend op een kans om verder te kunnen gaan. Je sprak er telefonisch met je vader die je vertelde dat hij gevlucht en verstopt was en je best deed om je familie eveneens weg te krijgen. Ook zei je vader je dat je oudere broer en zus destijds werden gedood door de taliban. Vervolgens reisden jullie verder naar Bulgarije en Servië, waar je telkens eveneens ongeveer een maand bleef. Vanuit Servië werden jullie via een container naar Italië gebracht, van waaruit jullie verder naar Frankrijk trokken. Daar zei Q. (...) dat iedereen de keuze had om verder te gaan naar waar hij of zij wou, en geraakten jullie wegen gescheiden. Hierna kwam je met een taxi naar België, waar je op 28 december 2021, na een reis van zo'n vierenhalve maand, een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek leg je volgende foto's van documenten neer: de taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen van jezelf, je vader en je moeder, alsook een opleidingscertificaat en een badge van de lokale politie, beiden behorende tot je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt

aan dat jouw vader bij de lokale politie werkte en ondergedoken leeft sinds de val van de Afghaanse regering of machtsovername door de taliban (CGVS p.9), die plaatsvond in augustus 2021.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover, die enerzijds bijzonder oppervlakkig en vaag en anderzijds onaannemelijk zijn. Gevraagd waar je vader momenteel is stelde je dat hij “de plaats verlaten heeft”. Gevraagd of je vader het land verlaten heeft verklaarde je te denken dat hij misschien in het land is maar dat hij “zichzelf niet wil tonen” (CGVS p.9). Nochtans heb je regelmatig contact met je vader en spreek je hem naar eigen zeggen “na één maand of langer”. Je vader zou je echter nooit verteld hebben waar hij juist is, enkel dat hij ergens verstopt is en wenst dat hij ook naar België kan komen. Jij zou het hem eveneens nooit gevraagd hebben en vroeg je luidop af waarom je dat zou doen, het zijn immers jouw zaken niet (CGVS p.9). Hoewel kan aangenomen worden dat ouders hun kinderen niet alles vertellen, is het niet geloofwaardig dat je vader jou nooit zou verteld hebben waar hij momenteel verblijft, of dat jij hier zelf nooit naar gevraagd zou hebben. Jij diende Afghanistan immers, althans volgens je eigen verklaringen, te verlaten wegens problemen met de taliban rechtstreeks gelinkt aan het werk van je vader, en dit op het ogenblik van de val van de Afghaanse regering en machtsovername door de taliban (zie supra). De situatie in Afghanistan is bijgevolg aanzienlijk veranderd, zeker voor voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheidstroepen, wat het des te vreemder maakt dat de huidige verblijfplaats van jouw vader nooit ter sprake zou gekomen zijn. Ook kan niet ingezien worden om welke reden jouw vader zijn locatie verborgen zou willen houden voor jou, daar jij je op dit ogenblik in een veilig land en veilige omgeving bevindt en het delen van deze informatie met andere woorden geen onmiddellijke risico's met zich meebrengt. Dat je evenmin (zeker) weet of je vader en moeder contact hebben met elkaar is evenzeer ongeloofwaardig, net zoals de verklaring dat je je moeder eveneens niets zou gevraagd hebben over je vader en zij jou zelf ook niets zou gezegd hebben (CGVS p.9). Aan je maternale oom, bij wie je moeder, broers en zussen momenteel verblijven en die je ook onder meer de documenten van je vaders werk stuurde (CGVS p.3, 7), zou je ook niets gevraagd hebben over je vader, hetgeen niet alleen doet afvragen of je vader eigenlijk überhaupt wel ondergedoken is, maar bij voorbaat ook de problemen van je vader (alsook je familie en jezelf) met de taliban ernstig in vraag stelt. Immers, indien jij en jouw familie een werkelijke vrees voor de taliban dienen te koesteren, kan enigszins worden verwacht dat jullie minstens met elkaar zouden spreken over waar je vader, die tenslotte de oorzaak zou zijn van de problemen, zich momenteel bevindt en of je moeder bijvoorbeeld contact heeft met hem. Je verklaarde echter evenmin te weten of je vader je familie soms bezoekt, en stelde louter dat dit “misschien, mogelijk” is (CGVS p.9), wat evenmin geloofwaardig is.

Voorts overtuigen ook je verklaringen over je eigen problemen of de problemen van je familie, waardoor jij het land diende te verlaten, niet. Zo stelde je dat de taliban na de machtsovername mensen zochten en viseerden die voor de regering, het leger of de politie werkten (CGVS p.16). Er waren veel gevechten en de taliban begon eerst met het ‘opkuisen’ van de stad (Pul-e Khumri), waarvan jullie wisten dat zij de macht hadden overgenomen (CGVS p.17). Ondanks deze precaire situatie ging je moeder twee of drie dagen na de machtsovername samen met je jongere broers en zussen naar je grootmoeder omdat zij ziek was (CGVS p.17). Zij leeft samen met je maternale oom in Kardaka, op zo'n 40 minuten rijden van jullie eigen dorp (CGVS p.7-8). Jij, je oudere broer T. (...) en je oudere zus M. (...) bleven daarentegen thuis. Gevraagd hoe het kwam dat jullie niet meegingen verklaarde je dat je een job had en op de boot werkte en jullie moesten thuisblijven. Je oudere broer had ook een job in de stad maar daar werd gevechten, en hij moest thuisblijven om voor jou en je zus te zorgen. Gevraagd hoe het komt dat je oudste zus niet meeging met je moeder stelde je dat zij voor het huis moest zorgen en dat jullie niet wisten dat dit zo zou uitdraaien en je moeder niet zou terugkomen (CGVS p.17), hetgeen echter allemaal weinig kan overtuigen. Het is immers opmerkelijk dat je moeder in het loutere gezelschap van je jongere broers en zussen, en dus in afwezigheid van een zogenaamde mannelijke voogd, vlak na de machtsovername door de taliban, naar je zieke grootmoeder zou trekken en jou, je oudere broer en je oudere zus in deze omstandigheden alleen thuis zou achterlaten. Je vader was destijds immers niet thuis (CGVS p.17) en gezien hij voor de lokale politie werkte liep je familie het risico om, net zoals in de stad reeds gebeurde en jullie ook wisten (zie supra), problemen te krijgen met de taliban. Gevraagd wat jij, je oudere broer en oudere zus deden nadat jullie moeder vertrokken was verklaarde je bovendien dat jullie één dag gewoon thuis waren en de dag nadien de taliban kwam (CGVS p.17), waarmee je de reden waarom jullie thuisbleven, met name het feit dat jij op de boot werkte (zie supra), plots volledig van tafel veegde. Vervolgens stelde je dat je na het vertrek van je moeder niet meer op de boot ging werken omdat je broer je had gezegd dat je niet moest gaan, want “hij dacht dat de gevechten erger zouden worden en zouden toenemen” (CGVS p.17-18). Wanneer je hierna opnieuw gevraagd werd hoe het komt dat jullie dan niet meegingen met jullie moeder gezien jullie beiden toch niet meer gingen werken, verklaarde je eenvoudigweg dat je moeder (en andere broers en zussen) destijds al vertrokken waren (CGVS p.18). Gelet op de eerder geschetste context is het echter compleet onaannemelijk dat

jouw broer zich deze bedenking pas zou gemaakt hebben nadat je moeder reeds vertrok, en kan hier dan ook geen geloof aan gehecht worden.

Bovendien moesten jij en je familie naar eigen zeggen eerder al van jouw geboortedorp Alikhel naar het dorp Chahi Mardan verhuizen vanwege problemen met de taliban gelinkt aan je vaders werk (CGVS p.4-5). De taliban zou je vader destijds gevraagd hebben om zijn werk bij de politie stop te zetten en hij zou onder meer ook waarschuwingen ontvangen hebben (CGVS p.5-6). Om die reden verhuisden jullie naar Chahi Mardan, dichtbij de stad (Pul-e Khumri), een regio die destijds gecontroleerd werd door de overheid en waar de taliban niet kon komen (CGVS p.15-16). Dat jij, je oudere broer en je oudere zus alleen thuisbleven na de machtsovername is rekening houdend met deze verklaarde eerdere problemen van je familie alleen maar ongeloofwaardiger. Er was immers geen enkele degelijke reden waarom jullie 'moesten' thuisblijven en waarom jouw moeder zich in de chaos, onveiligheid en paniek van de eerste dagen na de machtsovername zou willen scheiden van haar oudste kinderen. Jij, je oudere broer en oudere zus hadden perfect kunnen meegaan naar het huis van je grootmoeder waardoor de familie was samengebleven, hetgeen veel logischer zou geweest zijn. Ook stelde je dat jij, je oudere broer en je oudere zus geen contact hadden met je moeder nadat zij naar je grootmoeder ging (CGVS p.23), hetgeen gelet op de geschetste context eveneens bijzonder bedenkelijk is. Dat jullie zelfs geen contact hadden om louter de goede aankomst van je moeder bij je schoonmoeder te controleren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Zelfs met jullie eigen vader zouden jullie destijds niet gesproken hebben, hoewel je oudere broer een mobiele telefoon had en jullie vader indien nodig ook belde vanop zijn werk (CGVS p.11, 23).

Daarnaast kunnen ook je verklaringen over het bezoek van de taliban aan jullie huis en de daaropvolgende gebeurtenissen niet overtuigen. Zo stelde je immers dat de dag na het vertrek van je moeder de taliban naar jullie huis kwamen en dat je oudere broer de deur ging openen. Deze taliban zouden naar je vader gevraagd hebben en begonnen je broer te slaan, hetgeen jij en je zus vanuit een andere kamer konden zien. Vervolgens zei je zus dat je moest wegvluchten en ontsnapte jij naar het huis van de burens (CGVS p.18). Gevraagd hoe het komt dat je broer besloot om de deur te gaan openen verklaarde je vreemd genoeg dat jullie niet wisten dat de taliban daar zou komen en zich zo slecht zou gedragen met jullie (CGVS p.19). Nochtans stelde je eerder dat jullie wisten dat de taliban de macht had overgenomen, de stad was beginnen 'opkuisen' en mensen die voor de regering, de politie en het leger werkten zochten en viseerden (zie supra). Ook had je vader en je familie eerder al problemen met de taliban vanwege zijn werk en moesten jullie hierdoor jouw geboortedorp verlaten (zie supra). Dat je broer zonder veel nadenken die dag de deur ging openen is dan ook een zoveelste element dat de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven ondermijnt. Daarbij is het merkwaardig dat deze talibanstrijders aan je broer vroegen waar je vader was, hem twee keren sloegen, daar vasthiielden en verder ondervroegen, wat jij allemaal vanuit de andere kamer kon zien (CGVS p.18-19). Jullie huis doorzoeken deden ze echter niet onmiddellijk, waardoor jij de kans had om nog via het raam en over de muur te ontsnappen naar het huis van de burens en je zus je hier ook nog bij kon helpen (CGVS p.19). Verder is het eigenaardig dat je zus besloot om in het huis te blijven en niet zoals jij naar de burens vluchtte, blijkbaar omdat ze je (oudere) broer niet wilde achterlaten. Je zus was als jonge vrouw echter helemaal niet in staat om in haar eentje iets te ondernemen tegen deze talibanstrijders of je broer te redden, en riskeerde hier alleen maar haar eigen leven door.

Nog opvallender is het gegeven dat jij hierna naar eigen zeggen slechts zo'n zes minuten in het huis van de burens bleef, tijdens dewelke je jouw buurman alles uitlegde en waarna hij je meteen meenam naar een groep van mensen die ook plande te vertrekken (CGVS p.19). Frappant genoeg nam je buurman je gewoon te voet van bij zijn huis via de rivier mee naar de hoofdweg, zag je bij het verlaten van zijn huis geen enkele talibanstrijder en werd jij zelf andersom ook niet gespot door de taliban die op dat ogenblik in of rond jouw huis waren, op zoek naar jouw vader (CGVS p.20). Wanneer jij en de buurman aankwamen bij de hoofdweg had hij kennelijk ook al gesproken met jouw vader, liet hij jou per telefoon ook met je vader spreken en zei je vader dat je moest vertrekken en met deze mensen moest meegaan (CGVS p.20). Gevraagd wanneer de buurman dan juist met je vader sprak gaf je een wel zeer warrige uitleg dat je vader had gesproken met de persoon die je vertrek organiseerde en dat 'hij' dan met de buurman had gesproken, hetgeen allemaal diezelfde dag gebeurde (CGVS p.20). Wanneer je concreet gevraagd werd op welk ogenblik de buurman met je vader sprak verklaarde je dat hij één keer met je vader sprak toen jij erbij was en jullie op de (hoofd)weg waren, en dat je toen dacht dat hij eerder al met je vader gesproken omdat hij blijkbaar al over "het plan voor jouw vertrek" wist (CGVS p.21). Uit wat jij afleidde dat de buurman eerder al met je vader had gesproken en reeds over jouw vertrekplan wist blijft echter onduidelijk, daar je vader volgens jou gewoon tegen hem zei om zijn zoon (jou) "over te leveren aan die andere jongens" zodat jij met hen mee kon gaan (CGVS p.21). Je vader zou jou vervolgens gezegd hebben dat hij al met deze groep had gesproken, of meer bepaald met één "betrouwbare" persoon van deze groep (genaamd Qadir) die hij kende, en dat jij met hen mee kon gaan (CGVS p.21-22). Gevraagd hoe het komt dat je vader jouw vertrek al regelde nog voor hij op de hoogte was van het

bezoek van de taliban en de problemen bij je thuis stelde je dat de situatie eerder reeds erger werd en je vader dit al besproken had met wat mensen, "dat iemand de plaats moest verlaten" (CGVS p.22). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor het proactief handelen van je vader in de context van de verslechterende situatie vlak voor de machtsovername, lijkt het wel bijzonder toevallig dat dit vertrek van deze éne persoon reeds geregeld was en jij dit op dat ogenblik ook zonder enige problemen kon benutten.

Voorts is het noemenswaardig dat je verklaarde twee keer gesproken te hebben met je vader tijdens je reis, meer bepaald één keer vanuit Turkije en één keer vanuit Frankrijk (CGVS p.25). Gevraagd wat je vader zei tijdens deze gesprekken stelde je dat het enkel over jouw reis ging en dat hij niet veel zei over je familie. Hij zou je enkel gezegd hebben dat hijzelf ook gevlucht was en dat hij zijn best doet om de familie weg te halen, maar gaf je kennelijk geen concrete informatie over hun toestand. Hij adviseerde je louter om je best te doen om je familie daar eveneens weg te krijgen, en gezien je broer en zus al dood zijn was er volgens jou niets anders te vertellen (CGVS p.26). Gevraagd wat je moeder en maternale oom je vertelden over wat er nog gebeurde na jouw vertrek, verklaarde je dat zij eveneens "niets specifiek of speciaal" zeiden of meemaakten, en dat je hen gewoon je reis uitlegde. Op de vraag of je moeder of oom terugkeerden naar jullie huis in Chahi Mardan, van waar jij wegluchtte nadat de taliban er binnen was gevallen, antwoordde je opvallenderwijs dat dit "mogelijk" was omdat ze "misschien" de lichamen van je broer en zus gingen halen om ze te begraven. Ook voegde je hieraan toe dat het "mogelijk" was dat ze alle spullen uit het huis namen (CGVS p.27), maar bleef je verder erg vaag. Pas wanneer er doorgevraagd werd bevestigde je dat je met hen hierover sprak en dat je broer en zus bij het huis van je oom begraven werden. Gevraagd of je oom en/of moeder dan ook het huis leegmaakten bevestigde je dit plots eveneens (CGVS p.27), waarbij echter kan opgemerkt worden dat het minstens vreemd is dat ze hiervoor terugkeerden gelet op het risico dat dit mogelijks inhield.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie en/of verblijfplaats van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jou bevindt niet aan.

Wat jouw eigen situatie betreft kan voorts worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas, zodat je noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Eerst en vooral betreft het kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden. Ten tweede blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan jouw administratief dossier) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of het profiel van een verzoeker om internationale bescherming, alsook bij het ondersteunen van het asielrelaas. Ze kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval is. Je vaders badge of werkkaart, alsook een certificaat van de lokale politie, kunnen bijgevolg hooguit zijn voormalige job bij de politie bevestigen, maar tonen op geen enkele manier de door jou aangehaalde persoonlijke problemen met de taliban aan. Bovendien staat de verklaarde familieband tussen jou en de persoon afgebeeld en vermeld op deze documenten evenmin vast. Hetzelfde geldt voor de taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen waarvan je verklaart dat ze tot je vader en moeder behoren. Je eigen taskara kan tot slot louter je Afghaanse nationaliteit en identiteit ondersteunen, elementen die echter vooralsnog niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar

zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot

een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie

beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (Doshi district, Baghlan provincie). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar

op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u vier of vijf jaren naar de Koranles in de moskee, verblijft uw naaste familie nog in Afghanistan en bent u ook nog regelmatig in contact met uw familie (CGVS p.7, 8-9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen ander licht werpt op de bestreden beslissing waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen. In tegenstelling tot wat zij betoogt in haar verzoekschrift, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing immers wel degelijk dat bij de beoordeling van haar verklaringen rekening gehouden werd met haar jeugdige leeftijd en maturiteit. Ook uit wat volgt blijkt dat haar jonge leeftijd *an sich* geen afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij besluit dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij vervolgd te worden door de taliban omdat haar vader bij de lokale politie (*arbaki*) werkte (notities CGVS, p. 15-19 en 28).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban en dit omdat:

(i) haar verklaringen over de huidige verblijfplaats van haar vader, die sinds de machtsovername van de taliban ondergedoken leeft, bijzonder oppervlakkig en vaag alsook onaannemelijk zijn;

(ii) haar verklaring dat haar moeder twee of drie dagen na de machtsovername samen met haar jongere broers en zussen naar haar grootmoeder ging omdat zij ziek was en zijzelf, haar oudere broer T. en haar oudere zus M. daarentegen thuisbleven, niet aannemelijk is in de context van de preciaire situatie na de machtsovername door de taliban, temeer nu zij wisten dat hun familie het risico liep om problemen te krijgen met de taliban en hun familie bovendien eerder al zou zijn moeten verhuizen vanwege problemen met de taliban gelinkt aan het werk van de vader van verzoekende partij;

(iii) het hierbij evenmin plausibel is dat verzoekende partij, haar oudere broer en oudere zus geen contact hadden met hun moeder nadat zij naar hun grootmoeder ging en evenmin contact hadden met hun vader;

(iv) haar verklaringen over het bezoek van de taliban aan hun huis en de daaropvolgende gebeurtenissen ook niet kunnen overtuigen, nu het geenszins logisch is dat haar broer ondanks de machtsovername door de taliban en het risico dat hun familie liep wegens het werk van hun vader zonder veel nadenken die dag de deur ging openen, dat de taliban bij hun bezoek niet onmiddellijk het huis doorzochten en zo eventuele andere aanwezigen de kans gaven te ontsnappen en dat haar zus besloot om in het huis te blijven;

(vii) ook haar verklaringen omtrent de wijze waarop zij haar dorp en vervolgens haar land kon ontvluchten geloofwaardigheid missen; en,

(viii) zij, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij nog contact had met haar vader tijdens haar reis alsook met haar moeder en oom, geen concrete informatie heeft over de toestand van de rest van haar familie en inconsistente verklaringen aflegt omtrent de vraag of haar moeder en/of oom nog waren teruggekeerd naar hun huis in Chahi Mardan.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het betoog van verzoekende partij dat het haar gelet op haar jonge leeftijd niet kwalijk kan worden genomen weinig te weten over het werk van haar vader feitelijke grondslag mist nu de bestreden beslissing geen dergelijke motivering bevat.

Waar verzoekende partij haar jonge leeftijd aanvoert als reden waarom zij niet weet waar haar vader zich thans bevindt, bemerkt de Raad evenwel dat gezien verzoekende partij niettemin reeds veertien jaar was ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan en thans zestien jaar oud is en zij aangeeft regelmatig contact te hebben met haar vader, in alle redelijkheid van haar mag worden verwacht dat zij meer informatie zou hebben over waar haar vader zich bevindt. Immers betreft haar vader en diens werk de reden waarom zij en haar familie problemen kenden met de taliban en zij haar land van herkomst diende te ontvluchten. Dat de huidige verblijfplaats van haar vader nooit ter sprake zou zijn gekomen, is des te opvallender gezien de sterk veranderde situatie in Afghanistan, zeker voor voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheidstroepen. Gelet op haar contacten met zowel haar moeder als haar vader, is het eveneens erg frappant dat zij niet met zekerheid kan stellen of haar vader en moeder contact hebben met elkaar. Evenmin is het plausibel dat zij niet meer informatie over haar vader heeft gevraagd bij haar moeder en haar maternale oom en dat dit niet ter sprake zou zijn gekomen tijdens hun gesprekken. Door verwerende partij wordt desbetreffend terecht gemotiveerd dat indien verzoekende partij en haar familie een werkelijke vrees voor de taliban dienen te koesteren, verwacht kan worden dat zij minstens met elkaar zouden spreken over waar haar vader, die tenslotte de oorzaak zou zijn van de problemen, zich momenteel bevindt en of haar moeder bijvoorbeeld contact met hem heeft. Dat verzoekende partij zelfs niet blijkt te weten of haar vader haar familie soms bezoekt, is des te treffender.

Daarnaast tracht verzoekende partij het gegeven dat haar vader tijdens de contacten die zij met hem had tijdens haar reis naar België geen concrete informatie gaf over de toestand van de rest van de

familie te verklaren met de uitleg dat het geen uitvoerige gesprekken waren, doch de Raad meent dat ook hier gelet op de geschetste context redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij en haar vader, beiden op de vlucht, met elkaar zouden hebben gesproken over de toestand van de rest van de familie. Immers kan worden aangenomen dat dit een grote bekommernis betrof. Dat hun toestand niet ter sprake zou zijn gekomen, mist dan ook iedere geloofwaardigheid.

Voor het overige komt verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing omtrent haar vluchtrelaas te weerleggen, niet verder dan loutere vergoelijkingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6. Wat betreft nog het gegeven *an sich* dat haar vader voor de machtsovername door de taliban deel uitmaakte van de lokale politie, bemerkt de Raad vooreerst dat uit het bovenstaande is gebleken dat sterk getwijfeld kan worden aan haar bewering dat haar vader thans een ondergedoken bestaan leidt. Aangezien verzoekende partij geen duidelijkheid schept over de huidige omstandigheden van haar vader en onvoldoende aantoont dat haar vader daadwerkelijk diende onder te duiken, kan tevens getwijfeld worden aan diens profiel als vroeger lid van de lokale politie (*arbaki*). Daarenboven, zelfs indien geloof wordt gehecht aan het profiel van haar vader, wijst de Raad erop dat verwerende partij in dit verband op goede gronden het volgende opmerkt: *“Wat jouw eigen situatie betreft kan voorts worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”*

Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat in de provincie Baghlan bepaalde leden van voormalige veiligheidsdiensten door de taliban vervolgd werden om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.7. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten), wordt voorts door verwerende partij op goede gronden het volgende gemotiveerd: *“De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Eerst en vooral betreft het kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden. Ten tweede blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan jouw administratief dossier) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit of het profiel van een verzoeker om internationale bescherming, alsook bij het ondersteunen van het asielrelaas. Ze kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval is. Je vaders badge of werkkaart, alsook een certificaat van de lokale politie, kunnen bijgevolg hooguit zijn voormalige job bij de politie bevestigen, maar tonen op geen enkele manier de door jou aangehaalde persoonlijke problemen met de taliban aan. Bovendien staat de verklaarde familieband tussen jou en de persoon afgebeeld en vermeld op deze documenten evenmin vast. Hetzelfde geldt voor de taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen waarvan je verklaart dat ze tot je vader en moeder behoren. Je eigen taskara kan tot slot louter je Afghaanse nationaliteit en identiteit ondersteunen, elementen die echter vooralsnog niet ter discussie staan.”*

In haar verzoekschrift lijkt verzoekende partij er ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij omwille van

bovenstaande redenen terecht dat aan de bijgebrachte documenten geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Per aanvullende nota d.d. 5 juli 2023 legt verzoekende partij nog een getuigenis van de vertegenwoordigers (dorpsoudsten) van het dorp Shamardan neer (rechtsplegingsdossier, stuk 5, aanvullende nota, bijlage 2). De Raad oordeelt evenwel dat dit document evenmin van aard is om de door verzoekende partij aangehaalde problemen aan te tonen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij slechts een kopie bijbrengt en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarnaast is de bewijswaarde van dergelijk Afghaans document hoe dan ook uiterst beperkt, gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is gezien de wijdverspreide corruptie aldaar. Daarenboven stelt de Raad nog vast dat de inhoud van het document niet strookt met de eigen verklaringen van verzoekende partij, hetgeen de bewijswaarde verder ondermijnt. Blijkens deze getuigenis zou immers haar huis ten tijde van de machtsovername door de taliban aangevallen zijn door raketten, terwijl verzoekende partij zelf nergens gewag maakte van dergelijke raketaanval. Zij verklaarde daarentegen dat de taliban kort na de machtsovername bij hen thuis langskwam, dat haar broer de deur voor hen opende en dat ze vervolgens haar broer begonnen te slaan (notities CGVS, p. 15 en 18). Later vernam zij van haar vader dat haar broer en zus toen door de taliban gedood waren (notities CGVS, p. 15). Gelet op deze verklaringen van verzoekende partij is het dan ook uiterst bevreemdend dat in de getuigenis beweerd wordt dat het huis van verzoekende partij en haar familie werd aangevallen door raketten en dat haar zus en broer hierdoor om het leven kwamen.

2.2.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.9. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) 'verwestering'. Zij vreest om bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden beschouwd als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en omwille hiervan te zullen worden vervolgd. Zij stelt volledig geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving en duidt op haar inspanningen op school, haar lidmaatschap bij een volleybalclub en haar deelname aan kampen van de afdeling Jeugd van het Rode Kruis. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij dienaangaande een getuigenis van een leraar en verschillende foto's van haar op de volleybalclub en op kamp (bijlage 32-34 van het verzoekschrift). Per aanvullende nota d.d. 5 juli 2023 brengt verzoekende partij tevens een verklaring opgesteld door haar volleybalclub aan (rechtsplegingsdossier, stuk 5, aanvullende nota, bijlage 1).

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij momenteel zestien jaar oud is en in augustus 2021, op veertienjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in december 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg net geen twee jaar in België en heeft

tot haar veertiende in Afghanistan gewoond. Ondanks het feit dat zij op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van haar vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. In Afghanistan werkte verzoekende partij uit economische noodzaak sinds haar tien of elf jaar. Zij vervoerde passagiers per boot van de ene kant naar de andere kant van de rivier in haar dorp. Daarnaast ging zij 's ochtends ook naar de Koranles in de moskee (notities CGVS, p. 6-7). Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van nog geen twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds bijna twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Met een loutere verwijzing naar haar inspanningen om zich in België te integreren en haar deelname aan een volleybalclub en zomerkampen van het Rode Kruis, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij nog steeds de islam aanhangt (notities CGVS, p. 4) en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 8-9).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Wat betreft het uitgebreide betoog in het verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de desbetreffende arresten als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 11-12 en 29), dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt

niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad (zie bijlage 24 van het verzoekschrift), kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde kritische analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 (bijlage 25 van het verzoekschrift) is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij (zie bijlagen 5-10, 13-23, 25-28 en 30-31 van het verzoekschrift) als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13).

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn

beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT